

Виктория Иванова

А беше една възхитителна
къща...

„А беше една възхитителна къща...“

Петър Анастасов

А беше една възхитителна къща,
която танцуваше с моето завръщане.
Обувките на прага заиграваха –
на звуците от радиото приставиха.
Дали по резитба, или по гроздобера,
дали зиме, но тука ще намеря
топлота без еквивалентно слово,
когато вечерта посиняваше като олово,
мама простираше ръцете си бели
и аз ликувах без дума да обеля,
а татко цигара кротко ще свие,
ще каже: Дъще, пак сме си ние...
Но вече ги няма...
И брат ми при тях е...
С дъждовни сълзи заплаква и стряхата...
И аз, самотна
като къща, в която не живее никой,
до оградата безпаметно ги викам...
Дали ще чуе някой
и дали ще може
да опише мойта мъка, Боже?!

КРАЙ

© Виктория Иванова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9780>]